

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) Ing. R. T., DiS., b) L. T.**, oba zast. Mgr. Martinem Žákem, advokátem se sídlem Štefánikova 203/23, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. 2131/SCKZU/2014-7, JID: 115203/2015/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2016, č. j. 78 A 28/2015 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jejich odvolání proti výrokům I. a III. rozhodnutí města Roudnice nad Labem, Komise pro projednávání přestupků ze dne 13. 5. 2014, č. j. PŘ/35/2014, jimiž byli uznáni vinnými ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“). Každému ze stěžovatelů byla uložena

pokuta ve výši 3 000 Kč a každému byla také uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Přestupku proti majetku se měli dopustit tím, že jednak dne 24. 12. 2013 v době 10:30 hodin na hřbitově v obci Černěves odcizili, a to stěžovatel květináč a stěžovatelka květiny z hrobu rodiny D., rodičů poškozené L. T., nar. 24. 2. 1943, která je babičkou stěžovatele a matkou stěžovatelky, a jednak dne 24. 12. 2013 v době kolem 10:50 hodin na hřbitově v Roudnici nad Labem odcizili vánoční květinové aranžmá z hrobu M. a J. T. (v případě stěžovatelky včetně květináče), rodičů poškozeného S. T., nar. 11. 12. 1943, který je dědečkem stěžovatele a otcem stěžovatelky, čímž úmyslně způsobili škodu na cizím majetku ke škodě svých předků L. a S. T., čili prarodičů stěžovatele a rodičů stěžovatelky.

[3] Namítané nezákonné použití hlavního důkazu „kamerového a zvukového záznamu provedeného agenturou Leopard s.r.o.“, která se specializuje na ochranu majetku a detektivní činnost, soud neshledal. Uvedl, že pořízením záznamů kamerového systému sice došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv stěžovatelů, avšak na základě posouzení proporcionality legitimacy cíle, kterého mělo být prostřednictvím provedení záznamů jako důkazů dosaženo, a přiměřenosti užitého postupu za jinak důkazní nouze, jsou tyto záznamy použitelné jako důkazy ve správním řízení.

[4] Jelikož není sporu o tom, že oba videozáznamy jsou způsobilé identifikovat stěžovatele coby zaznamenané osoby, stěžovatelé nedali k jejich pořízení souhlas a nebyly ani pořízeny na základě žádné zákonné licence, jejich pořízením došlo k zásahu do osobnostních práv stěžovatelů, chráněných v té době § 12 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (ochrana před neoprávněným pořizováním záznamů podoby a projevu osobní povahy) a tento zásah byl neoprávněný. Právo na ochranu soukromí stěžovatelů je v tomto případě v zákonné rovině chráněno i veřejnoprávními předpisy, a sice zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), který na projednávaný případ dopadá z důvodu, že kamerové snímání bylo prováděno systematicky a byly z něj pořízeny záznamy umožňující provést identifikaci osob, jednalo se tudíž o zpracování osobních údajů [dle § 3 odst. 1, 2 a odst. 4 *a contrario* a § 4 písm. a), e) zákona o ochraně osobních údajů].

[5] Nicméně ani neoprávněné pořízení videozáznamu soukromou osobou nevylučuje jeho použití jako důkazu ve správním řízení, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010– 68, č. 2518/2012 Sb. NSS (srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14).

[6] Oba videozáznamy byly pořízeny soukromou osobou, a to společností Leopard s.r.o., specializující se na ochranu majetku a detektivní činnost, z podnětu poškozených, zcela nezávisle na orgánech veřejné moci. Správní orgány obou stupňů tak správně přistoupily k testu proporcionality mezi legitimitou cíle, kterého mělo být prostřednictvím provedení těchto důkazů dosaženo, a přiměřeností užitého postupu, a posléze správně dospěly k závěru, že videozáznamy lze použít jako důkazy, neboť veřejný zájem na ochraně společnosti před deliktivním jednáním vůči majetku jistých subjektů a na jeho odhalení a potrestání v projednávané věci převažuje nad právem stěžovatelů na ochranu soukromí.

[7] Účelem pořízení videozáznamů totiž byla ochrana majetku poškozených, kterým se věci z hrobů ztrácely tři roky a kterým neznámá osoba poškodila hrobku, čímž jim způsobil škodu ve výši 10 000 Kč, a odhalení pachatele trestného činu či přestupku, jehož spáchání hrozilo, a obstarání podkladu pro jejich návrh na náhradu případné škody. Tento účel byl shledán jako

pokračování

legitimní. Kamerové záznamy byly pořízeny na místech veřejně přístupných (na hřbitovech, kde se od návštěvníků očekává ohleduplné chování s patřičnou mírou úcty k zemřelým) a zachycovaly zejména hroby předků poškozených a jejich bezprostřední okolí, přičemž jejich pořízení bylo vzhledem k předchozím útokům na majetek poškozených, jejichž pachatel byl neznámý, jediným možným způsobem vedoucím ke zjištění pachatele protiprávního jednání. Za situace důkazní nouze pak kamerové záznamy zásadním způsobem přispěly k objasnění skutkového stavu věci. Co se týče obav stěžovatelů z jejich zneužití, tak správní orgány obou stupňů ani soud (a zřejmě ani stěžovatelé, když netvrdili a ani neprokázali žádné skutečnosti na podporu svých obav) nemají žádné poznatky o tom, že by poškození kamerové záznamy zneužili (využili k jinému účelu).

[8] Soud vzal na základě obsahu správního spisu předloženého žalovaným za bezpečně prokázané, že se stěžovatelé rozporovaného přestupku skutečně dopustili. Stěžovatelé ve svých vyjádřeních přiznali, že jsou osobami zachycenými na přiložených záznamech kamer, že byli na hřbitovech u hrobu rodiny D. v obci Černěves a u hrobu rodiny T. v Roudnici nad Labem i že odnesli květiny a vyhodili obal od svíčky. Rovněž z nich vyplývá, že hrubá slova zachycená na záznamu z listopadu 2013 skutečně použili.

[9] Jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v rozhodnutí žalovaného byly tyto skutečnosti velmi podrobně popsány a podle soudu tyto popisy skutečně odpovídají ději, který byl kamerami zachycen. Záznamy dokládají opakující se jednání stěžovatelů, kteří přišli k hrobům svých předků s úmyslem vzít z nich věci, které na ně položili poškození, což lze dovodit především z jejich vzájemné komunikace zachycené na videozáznamu z listopadu 2013. Ta sice není až na vybrané úseky plně srozumitelná, tyto úseky však postačují k porozumění podstatě jejich rozhovoru a kontextu použití hrubých slov. Ačkoli jednání stěžovatelů na hřbitově v Černěvsi v listopadu 2013, jímž se mohli dopustit přestupku proti majetku poškozených, nebylo předmětem přestupkového řízení (vzhledem k tomu, že poškozeným uplynula lhůta k podání návrhu na projednání přestupku), vyplývá z něj úmysl stěžovatelů i ve vztahu k jejich jednání na hřbitovech v Černěvsi a v Roudnici nad Labem dne 24. 12. 2013, které bylo předmětem řízení o přestupku. Úmyslu dopustit se protiprávního jednání proti majetku poškozených nasvědčuje rovněž jejich chování na hřbitovech.

[10] Zkrácení záznamů na úseky, z nichž je patrné přestupkové jednání, je logické, když ostatní záznamy z nahrávání nejsou pro posouzení věci nezbytné. Z tohoto důvodu pak správní orgán I. stupně správně vyhodnotil přibrání znalce za účelem přezkoumání kvality záznamů a případných zásahů do nich jako nadbytečné s ohledem na neúměrné prodloužení a prodražení řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Stěžovatelé napadají rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítají, že krajský soud při posuzování přípustnosti nezákonně pořízených záznamů nevzal v úvahu, že jím aplikovaná judikatura takový zásah do soukromí dovoluje jen v případě páchání trestné činnosti, která se nedá jinak prokázat. Pouhý odkaz na legitimitu sledovaného cíle fakticky znamená, že použití nezákonně provedených kamerových záznamů je možné nikoli výjimečně, ale vždy.

[12] Účelem pořízení videozáznamů nebyla ochrana majetku poškozených, protože jim vznikla údajná škoda 250 Kč, kterou se jim navíc nepodařilo prokázat. Neprokázalo se ani tvrzení, že se poškozeným z hrobů ztrácely věci po dobu tří let. Kdyby to bylo pravdou, jistě by to poškození uvedli v každém soudním řízení. Soud pochybil, uvedl-li, že pořízení

videozáznamů sloužilo k ochraně hrobu, na kterém vznikla škoda 10 000 Kč. Jednalo se o zcela jiný hrob, o kterém ani stěžovatelé nevědí, kde se nachází. Jeví se velmi nepravděpodobným, že poškození chrání hroby, kde jim vznikla neprokázaná škoda ve výši 250 Kč, zatímco hrob, kde vznikla škoda skutečná, hlídat nenechali.

[13] Žádný hodnověrný důkaz, že by přestupek spáchali stěžovatelé, předložen nebyl. Soud přehlédl, že stěžovatelé nepopírají, že hroby pravidelně navštěvují, a to vždy na Vánoce a na Dušičky. O hroby se starají, odstraňují vyhořelé svíčky a poškozenou dekoraci, kterou nahrazují jinou. V hrobech jsou pohřbeni prarodiče stěžovatelky, která s nimi udržovala velmi dobré vztahy a je v rozporu s veškerou logikou, aby tam chodila se stěžovatelem něco ničit.

[14] Stěžovatelé takové tvrzení důrazně odmítají, přičemž tvrzení, že stěžovatelka před odchodem ze hřbitova udusávala zeminu kolem, o ničem nevypovídá. Snad pouze o tom, že bylo bláto a stěžovatelé chtěli upravit okolí hrobu. Stěžovatelka zabránila stěžovateli ve vyhození květiny, protože jí odvezla domů, květinu opláchl a vrátila zpět na hrob. Tento záznam však na snímku již chybí.

[15] Stěžovatelé po celou dobu přestupkového řízení namítali neoprávněné zásahy do pořízených nahrávek, které se prokázaly výpovědí svědka Jiřího Pappa, jednatele společnosti Leopard s.r.o. Jeho výslech byl proveden dne 24. října 2016 u Okresního soudu v Litoměřicích ve věci žalobce S. T. proti žalovanému Ing. R. T. Tento svědek výslovně uvedl, že předal nahrávku bez titulků panu T., který ji poté předal Policii ČR a rovněž bez titulků. Při předání spisu městskému úřadu (přestupkové komisi) již byla předána nahrávka doplněná o titulky. Do záznamu bylo tedy nepřipustně zasahováno a bylo s ním manipulováno. Záznam byl navíc velmi špatně viditelný, a kromě skutečnosti, že stěžovatelé byli na hřbitově přítomni, neprokázal nic dalšího. Originální nahrávka předložena nebyla.

[16] Soud bez dalšího uvěřil právnímu posouzení správního orgánu, ačkoliv pro to neměl žádný použitelný důkaz a bez výhrad převzal jeho názor. Rozhodování správních orgánů je zatíženo vadami řízení, protože skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. To se týká zejména úvahy, dle které bylo prokázáno deliktní chování stěžovatelů, přestože se prokázalo jen to, co sami stěžovatelé namítali, že každý rok chodí na hroby předků a starají se o ně.

[17] Na základě výše uvedeného navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve vyjádření uvádí, že kasační stížnost je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí. Napadená rozhodnutí byla vydána na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci a v souladu s příslušnými právními předpisy. Napadený rozsudek je v souladu s příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V podrobnostech odkazuje žalovaný na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[20] Nesprávnou aplikaci judikatury na posuzovaný případ soud neshledal. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 2 As 45/2010, ze kterého krajský soud v projednávané věci vycházel, výslovně připustil, že i kamerový záznam, pořízený soukromou osobou, který zasahuje do osobnostních práv jiné osoby a nebyl pořízen v souladu se zákonem, může být důkazem použitelným ve správním řízení.

[21] V těchto případech je však nutné vždy provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo; na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Jde tak nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1) a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s taktéž ústavně zaručenými právy (zejména čl. 7 odst. 1, čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním).

[22] Ústavní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že připouští-li Listina průlom do tohoto základního práva, musí pro něj být dán závažný důvod; východiskem konkrétních úvah je pak maxima, dle které lze základní právo či svobodu omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody, a to v nezbytně nutném rozsahu (viz náleze ze dne 12. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94). „[P]ři úvaze o prioritě jednoho ze dvou v kolizi se očitajících základních práv je nutno zkoumat, zda byly využity všechny možnosti minimalizace zásahu do základního práva druhého. Při střetu základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla neodůvodněně dána přednost před právem druhým. Tak to ostatně stanoví čl. 4 odst. 4 Listiny, který ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřily podstatu a smysl základních práv.“ (náleze ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05). Ostatně i Evropský soud pro lidská práva se ve svém rozhodování přiklonil k názoru, že čl. 8 Úmluvy nepředstavuje jen povinnost státu zabránit neoprávněným vrchnostenským zásahům do soukromého života, ale implikuje i přijetí opatření k zajištění respektování tohoto práva ve vztazích mezi jednotlivci. V těchto případech je „nutno nalézt spravedlivou rovnováhu mezi obecným zájmem a zájmem jednotlivce, přičemž smluvní státy mají k posouzení určitý prostor.“ (Botta proti Itálii, stížnost č. 21439/93).

[23] Zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování tedy především nemůže *a priori* převážit nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnosti soukromí osoby či obecněji její integrity. Kromě samotné závažnosti protispolečenského jednání, stran kterého je řízení vedeno, je tak vždy (a především) nutno uvážit, jaký byl důvod pořízení kamerového záznamu soukromou osobou, tedy sledovala-li jím legitimní, obecně právem aprobovaný cíl, či naopak jeho účelem bylo například neoprávněně zasahovat do práv jiného (zejména cílené narušování soukromí). Směřoval-li například k ochraně majetku pořizovatele, je nutno uvážit, zda pořízení kamerového záznamu bylo jediným možným způsobem k dosažení tohoto cíle, či zda se nabízely i jiné možnosti, méně zasahující do právní sféry jiných osob.

[24] Těmito úvahami se při posouzení použitelnosti záznamů krajský soud detailně zabýval a jeho závěrům nelze v tomto smyslu nic vytýkat. Správně totiž při poměrování kolize proti sobě stojících práv zdůraznil, že kamerové záznamy byly pořízeny na místech veřejně přístupných (na hřbitovech, kde se od návštěvníků očekává ohleduplné chování s patřičnou mírou úcty k zemřelým) a zachycovaly zejména hroby předků poškozených a jejich bezprostřední okolí, přičemž jejich pořízení bylo vzhledem k předchozím útokům na majetek poškozených, jejichž pachatel byl neznámý, jediným možným způsobem vedoucím ke zjištění pachatele protiprávního

jednání. Poškození nemohli předem vědět, jaká škoda jim vznikne, a logicky nechali sledovat místa, kde jim zatím nebyla způsobena taková škoda jako na jejich hrobce, jejíž poškození prověřovala policie, a kde kromě odcizení výzdoby mohlo také dojít k poškození náhrobků v řádech tisíců korun. Poškození následně tyto záznamy předložili jako důkazy na podporu jejich návrhu na projednání přestupků a připojili se k přestupkovému řízení s nárokem na náhradu škody, tedy použili je v souladu s účelem jejich pořízení. Za situace důkazní nouze pak kamerové záznamy zásadním způsobem přispěly k objasnění skutkového stavu věci.

[25] Účelem pořízení kamerových záznamů proto nebylo cílené narušování soukromí stěžovatelů, jejich sledování či dehonestace jejich osob. Námitky dovolávající se jiného účelu jsou pouhým opakováním námitek žalobních a ve své podstatě se mívají s argumentací krajského soudu. Ten podrobně vysvětlil, k jakému účelu a jakým způsobem byly záznamy pořízeny. Úvahu stěžovatelů, dle které by byla ochrana majetku naplněna sledováním hrobky poškozených, nikoli hrobů jejich předků, krajský soud nesdílel a vysvětlil, proč považuje za logické, že poškození nechali sledovat hroby svých rodičů a nikoliv svoji hrobku v Roudnici nad Labem. Do věcného posouzení provedeného krajským soudem však kasační námitky nemíří. Námitky, dle kterých se dovoluje z nepovolených záznamů vycházet jen v případě páčání trestné činnosti, která se nedá jinak prokázat, nemají žádnou oporu v soudem aplikované judikatuře.

[26] O skutkovém stavu nemá soud žádné pochybnosti. Na rozdíl od stěžovatelů má za to, že na provedeném kamerovém záznamu ze dne 24. 12. 2013 jsou jednoznačně zachyceny dvě osoby, které společně zcizují květinovou výzdobu, případně vánoční dekoraci, a to jak z hrobu rodiny D. na hřbitově v Černěvsí, tak z hrobu M. a J. T. na hřbitově v Roudnici nad Labem. Je zcela nesporné, že těmito osobami jsou stěžovatelé. Z jejich chování je zřejmé, že jejich úmyslem bylo odcizení květinové výzdoby, nikoli jimi tvrzená „běžná údržba hrobů.“ Bylo také bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že jimi odstraňovaná výzdoba nebyla ani zvadlá ani omšelá (viz fotografie založené ve spisu a kamerové záznamy). Úmysl odcizit při návštěvách hrobů květinovou výzdobu pořízenou právě poškozenými je pak jednoznačně seznatelný z verbálních projevů zachycených na záznamu z listopadu 2013, kdy sice přestupkové řízení nebylo pro uplynutí prekluzivní lhůty zahájeno, to však neznamená, že z něj nelze při hodnocení účelu, který stěžovatelé sledovali při svých návštěvách hřbitova, vycházet.

[27] K námitkám napadajícím autentičnost kamerových záznamů z důvodů jejich dodatečné úpravy o titulky včetně výslechu jednatele společnosti Leopard s.r.o. u Okresního soudu v Litoměřicích dne 24. října 2016, nemohl soud ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, neboť tyto námitky nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem. V žalobě (a to navíc pouze v její rekapitulační části, srov. bod II žaloby) stěžovatelé velmi neurčitě namítali, že záznam mohl být zkrácen či dodatečně upraven, a proto po správních orgánech požadovali důkaz znalcem z oboru audiovizuální techniky. V bodu V. žaloby pak uvádějí, že na znalci trvají i proto, že záznam byl zkrácen a sestříhán, protože v něm chybí ta část, ve které stěžovatelé na hrob vracejí zpět žlutou umělou květinu. Doplnění titulků do záznamů stěžovatelé před krajským soudem žádným způsobem nenamítali. Pouze nad rámec proto soud uvádí, že jde o námitku ryze účelovou. Stěžovatelé své hrubé verbální projevy v přestupkovém řízení nepopřeli, snažili se pouze o jejich bagatelizaci („*hrubá slova nejsou vztažena ke konkrétní osobě, žádná osoba není jmenována či jinak označena, aby mohla být identifikována, s matkou se bavíme zcela soukromě, jen mezi sebou*“), a to zejména ve vztahu k podezření z přestupku proti občanskému soužití. V bodu VI. žaloby pak uvádějí, že závěr, že hrubá slova byla namířena proti poškozeným, jsou pouhou nepotvrzenou domněnkou, neboť nikoho nejmenují. Popis obou záznamů je podrobně zachycen v rozhodnutí žalovaného, věcně však proti němu stěžovatelé žádným konkrétním způsobem nebrojí.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[28] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[29] Stěžovatelé, kteří neměli v řízení úspěch, nemají ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[30] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelům, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu